

УДК 343.1:343.132(477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/v.2020.3.25>

Олександр Олександрович Юно,

*доктор юридичних наук, професор,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
кафедра кримінального процесу та
організації досудового слідства (завідувач);*

 <https://orcid.org/0000-0002-4771-0531>

**ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
ТА ВЗАЄМОДІЇ ПРАЦІВНИКІВ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ
ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ДОРУЧЕНЬ ДІЗНАВАЧА, СЛІДЧОГО,
ПРОКУРОРА З ПИТАНЬ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ
СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ**

Проведено ретроспективний аналіз положень законодавчих актів України, рішень Конституційного суду України і Європейського суду з прав людини та, зокрема, національного кримінального процесуального законодавства і відомчих нормативно-правових актів стосовно правових підстав процесуальної діяльності та взаємодії працівників оперативних підрозділів з виконання доручень дізнавача, слідчого, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій. Установлено, що під час виконання таких доручень оперативні працівники наділені і користуються процесуальними правами слідчого.

Ключові слова: доручення, дізнавач, слідчий, прокурор, оперативний працівник, гласні слідчі (розшукові) дії, негласні слідчі (розшукові) дії, законодавець, взаємодія, наукова позиція, класифікація, дискусія, розслідування, кримінальне провадження.

Оригінальна стаття

Постановка проблеми

Під час виконання письмового доручення дізнавача, слідчого, прокурора з питань проведення як окремих слідчих (розшукових) дій, так і негласних слідчих (розшукових дій) (далі – НС(Р)Д) виникає питання про те, якими правами, з процесуальної точки зору, повинен керуватися оперативний працівник (співробітник) при цьому. Паралельно вказаному питанню виникає й інше – щодо порядку і механізму взаємодії між указаними суб'єктами в цьому напрямку. Стосовно першого питання слід зазначити, що в такому напрямку після 2012 р. дослідження проводились лише фрагментарно. Відносно поняття та сутності взаємодії слід зазначити, що це питання досліджувалось протягом багатьох років, але науковці так і не дійшли остаточних висновків та чіткого визначення понятійного апарату, з

огляду на вивчення такої проблеми різними галузями права та знань. Вищезазначене вимагає окремого дослідження та наукового вивчення, оскільки до цього ще спонукає й введення і законодавче закріплення з 1 липня 2020 р. додаткового учасника кримінального провадження в особі дізнавача, який має право на проведення й НС(Р)Д, та керівника органу дізнання. У сукупності висувається завдання удосконалення вказаних напрямків, з огляду як на теоретичне, так і прикладне значення.

Стан дослідження проблеми

Окремі теоретичні та прикладні питання процесуального статусу і взаємодії працівників оперативних підрозділів під час виконання доручень слідчого та оперативно-розшукових заходів і НС(Р)Д фрагментарно досліджувались і вивчались у наукових працях фахівців різних галузей права, зокрема в наукових роботах С. Є. Абламського, О. М. Бандурки, П. Д. Біленчука, І. Ф. Герасимова, І. В. Гловюк, А. В. Дунаєвої, В. Г. Дрозд, О. О. Волобуєва, В. П. Захарова, Д. Д. Заяць, О. В. Капліної, Н. І. Клименко, Н. І. Ковальова, В. К. Лисиченка, Г. А. Матусовського, В. А. Некрасова, І. М. Осики, В. Д. Пчолкіна, М. В. Салтєвського, Р. А. Степанюка, С. В. Тищенко, А. Д. Удалової, Т. Г. Фоміної, С. С. Чернявського, В. Ю. Шепітька, А. П. Шеремета, О. Г. Шило, Г. П. Цимбала та інших учених. Разом із тим у дослідженнях указаних та інших учених концептуально не було розкрито право дізнавача на проведення НС(Р)Д, а також питання взаємодії дізнавача, слідчого і прокурора та оперативних підрозділів у цьому напрямку, не досягнуто одностайного визначення поняття «взаємодія» та не досліджувалось понад 590 змін і доповнень, унесених у чинний КПК України після 2012 р., якими закріплено й окремі положення, що стосуються порушених у статті проблемних питань.

Мета і завдання дослідження

Метою дослідження є аналіз національного законодавства і відомчих нормативно-правових актів, рішень Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) стосовно правових підстав і встановлення наявності та конкретизації процесуального статусу оперативних працівників під час виконання ними доручень слідчого, дізнавача, прокурора з питань проведення слідчих (розшукових) дій і НС(Р)Д та взаємодії в цьому напрямку. Основними *завданнями* дослідження є визначення процесуальних прав і обов'язків оперативних працівників під час виконання ними письмових доручень слідчого, дізнавача, прокурора щодо проведення слідчих (розшукових) дій та НС(Р)Д і проблемних питань у взаємодії з цього напрямку.

Наукова новизна дослідження

Наукове дослідження має такі елементи новизни: *уперше* обґрунтовано доцільність і своєчасність закріплення в КПК України новели

щодо закріплення за новим учасником кримінального провадження – дізнавачем – права на проведення негласних слідчих (розшукових) дій; *удосконалено* поняття взаємодії слідчого, дізнавача, прокурора і оперативних працівників під час виконання письмового доручення з питань проведення НС(Р)Д.

Виклад основного матеріалу

Процесуальний інститут негласних слідчих (розшукових) дій введений як новела у чинний КПК України у 2012 р. окремою главою 21 «Негласні слідчі (розшукові) дії». У ч. 1 ст. 246 визначено, що негласні слідчі (розшукові) дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, відомості про факт і методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених КПК України. Частина 2 цієї ж статті закріплює, що НС(Р)Д проводяться у випадках, якщо відомості про злочин, кримінальний проступок та особу, яка його вчинила, неможливо отримати в інший спосіб¹. За визначенням Є. Д. Скуліша, їх метою є забезпечення виявлення та оперативно-розшукове документування тяжких, особливо тяжких, резонансних та латентних кримінальних правопорушень, розслідувати які неможливо лише традиційними засобами кримінального провадження, а іноді надзвичайно складно або взагалі неможливо [1, с. 108–114], що ми підтримуємо, але до цього вважаємо за доцільне додати, що НС(Р)Д, згідно з останніми доповненнями до чинного законодавства, можна використовувати й під час досудового розслідування кримінальних проступків, відповідно до наданих таких процесуальних прав дізнавачам. Законодавець у чинному КПК України передбачив форму взаємодії дізнавача, слідчого, прокурора з оперативними підрозділами з використанням саме такого процесуального акту, згідно з яким слідчим, дізнавачем, прокурором реалізуються їх владно-розпорядчі повноваження, спрямовані на виконання положень КПК України з питань проведення НС(Р)Д, що було названо «доручення». За визначенням А. М. Балашова, доручення надаються в письмовій формі, при цьому повинен дотримуватись встановлений законом порядок залучення вказаних органів до участі в досудовому розслідуванні, а також створюються додаткові гарантії точного дотримання порядку збирання доказів та встановлення істини у провадженні. Згідно з його позицією доручення – це документ, що засвідчує право слідчого, прокурора на подання до відповідного правоохоронного органу вимоги, спрямованої на забезпечення своєчасного та якісного виконання завдання, що в ньому міститься [2, с. 29–30], що ми підтримуємо. Однак слід наголосити, що законодавцем не визначено

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України: станом на 17 серпня 2020 року. Харків, 2020. 424 с.

конкретних підстав, процесуального порядку винесення, обсягу, меж та строків їх виконання.

Реалізація і виконання відповідних положень чинного КПК України в досліджуваному напрямі поєднані з питанням налагодження ефективної взаємодії між слідчим, дізнавачем, прокурором та працівниками оперативних підрозділів щодо виконання їх доручень відносно проведення НС(Р)Д. У зв'язку з указаним виникає питання про те, як така категорія працівників поліції буде виконувати вказане доручення. Згідно з генезисом наукового дослідження з питань взаємодії між правоохоронними органами, між підрозділами і службами в цілому в самій системі МВС України встановлено, що ця тема у правовій науці сьогодні залишається теоретично недослідженою і недоопрацьованою, до того ж не вирішено багато теоретичних і прикладних питань, а дискусія з цього питання є незакінченою. Передумовою цього дослідження є й те, що вказаний термін «взаємодія» також досить рідко наводиться й у чинному законодавстві України. Так, відповідно до положень ч. 3 ст. 571 чинного КПК України цей термін згадується лише один раз при висвітленні питання діяльності спільних слідчих груп. Крім цього, не визначаючи сутності та змісту, такий термін зазначається лише у п. 5 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»¹, а також у розділі 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю»². Однак у науковій літературі не знайдено одностайного рішення і теоретичного визначення поняття і сутності взаємодії та її форм. Навколо цього висловлюються різні наукові позиції, своє бачення і шляхи вирішення завдань взаємодії пропонують різні галузі права, зокрема теорія управління, оперативно-розшукова діяльність, криміналістика та кримінальний процес. Наведемо лише деякі з них, що наближені до виконання завдань кримінального провадження. Сучасне тлумачення розглядуваного поняття надав С. В. Тищенко, на думку якого під взаємодією у кримінальному провадженні слід розуміти дії учасників кримінального процесу, які, реалізуючи свої повноваження стосовно один одного, сприяють виконанню загальних завдань кримінального провадження. При цьому характер взаємодії може бути різним, залежно від того, керуються безпосередні учасники спільним інтересом чи відмінними. Головне, щоб у

¹ Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18.02.1992 № 2135-ХІІ // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12> (дата звернення: 21.09.2020).

² Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30.06.1993 № 3341-ХІІ // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12> (дата звернення: 21.09.2020).

кінцевому результаті була досягнута мета, задля якої суб'єкти взаємодіють [3, с. 105], що ми підтримуємо. Беручи участь у дискусії з цього питання, В. В. Ковальов наголосив та уточнив, що взаємодія виявляється у консолідації сил і засобів взаємодіючих суб'єктів кримінального провадження для досягнення єдиної мети [4, с. 24], що ми підтримуємо, посилаючись на ст. 2 КПК України щодо виконання завдань кримінального провадження¹. На підставі вищезазначеного та розширюючи теоретичне визначення вказаного поняття, М. П. Климчук слушно додає до нього й прикладну складову, звертаючи увагу на те, що у процесі взаємодії слідчого та оперативних підрозділів під час досудового розслідування між ними виникають не лише кримінальні процесуальні відносини, а й ділове співробітництво, відбувається якісне об'єднання сил, засобів і методів, що забезпечує оптимізацію процесу розслідування злочинів для найбільш якісного й ефективного виконання завдань, що стоять перед досудовим розслідуванням [5, с. 54–56], що ми підтримуємо і можемо додати, що вказане доповнення підводить до комплексного визначення поняття «взаємодія», чого бракувало у попередніх дискусіях.

У свою чергу, якщо розглядати форму взаємодії, то в законодавстві вона не визначена. Згідно з науковою позицією В. Ф. Цепелева форма – це вид, різновид, тип чогось, підрозділ у систематиці, що входить до складу вищого розділу роду, устрій, структура, зовнішнє вираження чогось, що зумовлено певним змістом [6, с. 123–131]. Дотримуючись до дискусії з указаних питань, А. Н. Балашов запропонував свою позицію про те, що форми взаємодії доречно класифікувати залежно від двох підстав: а) характеру дій, що виконуються за дорученням слідчого (проведення оперативними підрозділами слідчих (розшукових) дій (далі – С(Р)Д) та негласних (слідчих) розшукових дій); б) періоду часу, протягом якого здійснюється взаємодія (разова, періодична, постійно діюча) [2, с. 47–53], що ми підтримуємо. Узагальнюючи наукові підходи вчених та представників наукових шкіл до визначення поняття «взаємодія», можна їх класифікувати за такими рівнями: 1) відомчим – між підрозділами одного органу; 2) локальним – між органами і підрозділами однієї територіальної одиниці (області, району, міста, районів у містах); 3) територіальним (регіональним) – між головними управліннями, управліннями в Автономній республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах, містах, районах у містах; 4) міжвідомчим – між органами і підрозділами декількох відомств (наприклад, між органами досудового розслідування Національної поліції та Експертної служби МВС України); 5) центральним – між головними управліннями органів, що залучаються до проведення

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України: станом на 17 серпня 2020 року. Харків, 2020. 424 с.

досудового розслідування (наприклад, головними слідчими управліннями Національної поліції України та Офісом Генерального прокурора України. Таким чином, сьогодні взаємодія здійснюється за двома взаємопов'язаними напрямками: 1) стратегічним – організація реалізації державної політики у протидії злочинності, усунення причин і умов її існування, а також удосконалення законодавчої та нормативно-правової бази; 2) тактичним – виявлення, документування, попередження, розкриття і розслідування вчинених кримінальних правопорушень, а також розшук, затримання підозрюваних осіб і відшкодування шкоди фізичним та юридичним особам. Окремі вчені відносять до взаємодії також і непроцесуальні дії, які інколи називають організаційними формами взаємодії. До них можна віднести: обмін інформацією, зокрема з криміналістичних, оперативно-розшукових і довідкових та автоматизованих банків даних, зокрема системи МВС України; узгодження планів спільного проведення С(Р)Д та НС(Р)Д; проведення координаційних нарад (засідань штабів) з питань вищезазначених заходів та їх організаційного забезпечення; співпрацю у складі слідчо-оперативних груп [7, с. 279–280].

Досліджуючи проблемні питання підстав процесуальної діяльності працівників оперативних підрозділів з виконання доручень слідчого, дізнавача, прокурора щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій, слід зазначити, що законодавець дещо розширив повноваження учасників кримінального провадження зі сторони обвинувачення, надавши право слідчому, дізнавачу, прокурору приймати рішення про призначення і проведення НС(Р)Д. Ми не випадково приєднали до цього переліку суб'єктів дізнавачів, оскільки закон про запровадження в кримінальний процес розслідування кримінальних проступків прийнято і перед цим МВС України видано Наказ «Про затвердження Положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України» (далі – Положення) від 20 травня 2020 р. № 405. Крім цього, у Наказі «Про затвердження Змін до Інструкції з організації діяльності дільничних офіцерів поліції» від 19 червня 2020 р. № 468 п. 10 закріплено одне з їх прав та обов'язків – «здійснення досудового розслідування кримінальних проступків у формі дізнання». Таким чином, до іншої уповноваженої особи, якій доручається проведення дізнання, віднесено й дільничних інспекторів поліції. Існуюча проблема і модель переводу певної кількості злочинів у кримінальні проступки поступово запроваджується. Враховуючи доцільність і актуальність запровадження органів дізнання на досудовому розслідуванні, вважаємо доцільним більш детально зупинитись на цьому питанні. Зокрема, розділом III «Основні функції підрозділів дізнання» вищевказаного Положення одним із завдань закріплено «організацію взаємодії підрозділів дізнання з іншими підрозділами Національної поліції, слідчими та детективами інших правоохоронних органів, суб'єктами, що здійснюють судово-

експертну діяльність, підрозділами, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, а також прокурорами, які здійснюють нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням». Крім цього, в п. 6 розділу V «Права і обов'язки дізнавачів» указанного Положення закріплено, що дізнавач має право в порядку, передбаченому КПК України, доручати відповідним оперативним підрозділам поліції проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій, передбачених ч. 2 ст. 264 та ст. 268 КПК України. Доручення дізнавача щодо проведення слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій є обов'язковими для виконання. Згідно з п. 4 начальник відділу (сектору) дізнання територіального підрозділу поліції повинен забезпечити в межах компетенції взаємодію відділу (сектору) дізнання територіального підрозділу поліції та підрозділів оперативно-технічних заходів ГУНП щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій, передбачених ч. 2 ст. 264 та ст. 268 КПК України, оперативними підрозділами ГУНП та міжрегіональними територіальними органами поліції; забезпечувати ефективно використання дізнавачами оперативної інформації під час досудового розслідування кримінальних проступків, розшуку осіб, які переховуються від органів досудового розслідування та суду¹.

Продовжуючи дослідження порушених питань, слід зазначити, що відповідно до положень ч. 3 ст. 246 КПК України, за необхідності тимчасового і суттєвого обмеження прав, свобод і законних інтересів особи, таким суб'єктам надано право звертатися з клопотанням до слідчого судді з питань отримання дозволу на виконання відповідних процесуальних дій. Указаним учасникам кримінального провадження надано право самостійно визначати оперативно-розшукові та оперативно-технічні підрозділи, яким вони можуть надати доручення про проведення конкретних НС(Р)Д. Водночас якщо аналізувати право дізнавача і слідчого, відповідно до положень п. 3 ч. 2 ст. 40 КПК України йому надано право доручати проведення НС(Р)Д лише відповідним оперативним підрозділам. Якщо ж аналізувати право прокурора щодо надання такого доручення, то він відповідно до положень пунктів 4, 5 ч. 2 ст. 36 КПК України може доручити їх проведення слідчому, органу досудового розслідування, дізнавачу або відповідному оперативному підрозділу². Досліджуючи вказане

¹ Положення про організацію діяльності підрозділів дізнання органів Національної поліції України : затв. Наказом МВС України від 20.05.2020 № 405 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0491-20> (дата звернення: 21.09.2020).

² Кримінальний процесуальний кодекс України: станом на 17 серпня 2020 року. Харків, 2020. 424 с.

питання, слід визначити такі процесуальні форми взаємодії дізнавача, слідчого, прокурора і працівників оперативних підрозділів під час виконання НС(Р)Д: 1) доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення слідчих (розшукових) та НС(Р)Д органу досудового розслідування або відповідним оперативним підрозділам. При цьому законодавство передбачає два види доручень дізнавача, слідчого, прокурора: а) доручення за місцем проведення досудового розслідування кримінальних проступків і злочинів відповідно до положень пунктів 4, 5 ч. 2 ст. 36, п. 3 ч. 2 ст. 40 КПК України; б) доручення поза місцем проведення досудового розслідування відповідно до положень ч. 6 ст. 218 КПК України; 2) залучення до участі у проведенні НС(Р)Д посадової особи іншого органу досудового розслідування (працівника оперативного підрозділу, інспектора-криміналіста – як нового фахівця у відділі поліції та ін.) для надання допомоги у виявленні доказової інформації та належного використання спеціальних знань; 3) здійснення досудового розслідування декількома слідчими (слідчою групою) відповідно до положень ч. 2 ст. 38 КПК України.

Стосовно строків виконання НС(Р)Д, то в законі вони чітко не визначені, що спонукає суб'єктів надання доручень та виконавців спиратись на загальні положення досудового розслідування щодо них, у яких мова взагалі ведеться про «розумні строки». Однак законодавець відповідно до вимог ч. 1 ст. 28 КПК України також використовує й словосполучення «об'єктивно необхідні строки», таким чином, конкретно строки таких дій законодавчо не визначено. З цих питань ЄСПЛ неодноразово визначав, що неможливо тлумачити поняття розумного строку як фіксовану кількість днів, тижнів тощо¹, отже, слід підтримати думку вчених, що «об'єктивно необхідні строки» найбільш логічно підходять до порушеного питання. Слід погодитись та підтримати наукову позицію С. Б. Фомина про те, що суб'єктом, який встановлює процесуальні строки, є слідчий. При цьому дослідник посилається на законодавця, який зазначив, що строки встановлюються законом або відповідно до нього прокурором, слідчим суддею або судом. Це означає, що у підзаконних актах не можуть встановлюватись кримінальні процесуальні строки, оскільки це врегульовано ст. 1 КПК України [8, с. 736–737], що ми підтримуємо. Аналогічну позицію займають й С. О. Сорока та Г. С. Римарчук, які зазначають, що строк виконання доручення має бути розумним і достатнім для його виконання, адже залежно від складності завдань, поставлених слідчим у дорученні, має визначатись і строк його

¹ Справа «Броутан та інші проти Сполученого Королівства»: Рішення Європейського Суду з прав людини від 29.11.1988. *Практика Європейського Суду з прав людини. Рішення. Коментарі*. 2001. № 4. URL: <http://eurocourt.in.ua/Article.asp?Aldx=430> (дата звернення: 21.09.2020).

виконання [9, с. 347–354]. Наявні наукові позиції вчених, які узагальнив А. Н. Балашов, та системне тлумачення положень ст. 41 та ч. 6 ст. 246 КПК України дає підстави зазначити, що письмове доручення слідчого, дізнавача, прокурора про проведення НС(Р)Д є правовою підставою для їх проведення [2, с. 10, 26].

Висновки

За результатами дослідження встановлено, що відповідно до положень ч. 2 ст. 41 КПК України під час виконання доручень дізнавача, слідчого, прокурора співробітника оперативного підрозділу наділено та він користується процесуальними правами, обов'язками і повноваженнями слідчого. Однак при внесенні змін до КПК України щодо запровадження на досудовому розслідуванні проступків законодавець допустив технічну помилку і не зазначив, що під час виконання письмового доручення дізнавача про проведення НС(Р)Д оперативний працівник користується правами дізнавача, яку, на нашу думку, слід законодавчо усунути. Працівники оперативних підрозділів не мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотанням до дізнавача, слідчого судді чи прокурора. Згідно з ч. 3 цієї ж статті доручення дізнавача, слідчого, прокурора щодо проведення НС(Р)Д є обов'язковими для виконання оперативним підрозділом¹. Відсутність такого документа (доручення) в матеріалах кримінального провадження буде констатувати порушення процесуального порядку, передбаченого КПК України, при отриманні доказів, і, як наслідок, наявні матеріали за результатами проведення таких НС(Р)Д і додатки до них будуть визнаватися судом недопустимими доказами. Про неухильне виконання цих вимог чинного законодавства працівниками досудового розслідування і оперативних підрозділів під час кримінального провадження зазначив Конституційний Суд України². У зв'язку з указаним на дотриманні законного способу отримання доказів і справедливому судовому розгляді наголошував й ЄСПЛ у справі від 15 грудня 2005 р. «Ваньян проти Росії» (скарга № 53203/99)³. Водночас дослідження в цьому напрямку тривають, а порушені у статті питання підлягають окремому дослідженню.

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України: станом на 17 серпня 2020 року. Харків, 2020. 424 с.

² Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини третьої статті 62 Конституції України : від 20.10.2011 № 12-рп/2011 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11> (дата звернення: 21.09.2020).

³ Дело «Ваньян против России» (жалоба № 53203/99) : постановление Европейского суда по правам человека от 15.12.2005 // Stichting Justice Initiative :

Список бібліографічних посилань: 1. Скулиш Є. Д. Система негласних слідчих (розшукових) дій за Кримінальним процесуальним кодексом України. *Науковий вісник Чернівецького університету*. 2012. Вип. 618. С. 108–114. 2. Балашов А. Н. Взаємодія слідчих і органів дознання при розслідуванні преступлений. М. : Юрид. лит., 1979. 112 с. 3. Тищенко С. Дефініція поняття взаємодії в кримінальному провадженні. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2014. № 3. С. 101–106. 4. Ковальов В. В. Взаємодія слідчого з працівниками експертної служби МВС України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ. 2007. 227 с. 5. Климчук М. П. Виконання доручень як форма взаємодії слідчих і оперативних підрозділів у кримінальному провадженні. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 1. С. 54–58. 6. Цепелев В. Ф. Международное сотрудничество в борьбе с преступностью: уголовно-правовые, криминологические и организационно-правовые аспекты : монография. М., 2001. 327 с. 7. Кримінальний процес : підручник / за заг ред. О. В. Капліной, О. Г. Шило. Харків : Право, 2019. 584 с. 8. Фомін С. Б. Засоби реалізації розумності строків кримінального провадження за новим КПК України. *Форум права*. 2012. № 2. С. 735–741. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2012_2_116.pdf (дата звернення: 21.09.2020). 9. Сорока С. О., Римарчук Г. С. Взаємодія слідчого із співробітниками інших підрозділів під час досудового розслідування. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: Юридичні науки. 2015. № 825. С. 347–354.

Надійшла до редколегії 24.09.2020

Yukhno O. O. Legal Principles of Procedural Activity and Interaction of Employees of Operative Divisions at Execution of Instructions of Interrogators, Investigators, Prosecutors in Regard to Carrying out Secret Investigative (Search) Actions

The author of the article provides a retrospective analysis of the provisions of legislative acts of Ukraine, decisions of the Constitutional Court of Ukraine and the European Court of Human Rights, as well as some national criminal procedural legislation and departmental regulations on legal grounds for procedural activities and interaction of operative units to execute written instructions of interrogators, investigators, prosecutors on investigative (search) actions and secret investigative (search) actions. The author has made a retrospective analysis of the introduction of this amendment to the Criminal Procedural Code of Ukraine since 2012, as well as the legal grounds for its use in pre-trial investigation and has focused on the conclusions about its significant prevalence in law enforcement activities of pre-trial investigation, and in connection with recent amendments in the legislation also in the initial practice of the inquiry agencies of the National Police of Ukraine. The author researched

сайт. URL: <https://www.srji.org/resources/search/27/> (дата звернення: 21.09.2020).

positions of scholars and representatives of scientific schools in relation to the conceptual apparatus and the essence of the concept of “interaction” in general, as well as “interaction” between pre-trial investigation and inquiry agencies and operative police units in this direction. Special attention has been paid to the study of the peculiarities of forms of interaction and its subjects in criminal proceedings, as well as the existing legislative and practical issues concerning the compliance with operative deadlines of police orders of interrogators, investigators and prosecutors and has suggested the ways to solve them in practice and, in particular, at the legislative level.

Additionally, it has been established, substantiated and focused on theoretical and applied improvement of the use of such a feature in law enforcement activities that operative staff, in carrying out written instructions of interrogators, investigators and prosecutors on the conduction of investigative and secret investigative actions, has procedural rights of the investigator and interrogator. Based on this, the author also offers propositions and recommendations in this area.

Key words: power of attorney, an interrogator, an investigator, a prosecutor, an operative, public investigative (search) actions, secret investigative (search) actions, a legislator, interaction, scientific position, classification, discussion, investigation, criminal proceedings.

